

Η ΙΣΤΟΡΙΑ ΤΩΝ ΤΡΙΩΝ ΔΕΝΤΡΩΝ

Η Ιστορία των Τριών Δέντρων μεταφέρεται από γενιά σε γενιά: οι γονείς τη μεταλαμπαδεύουν στα παιδιά, τα Χριστούγεννα και το Πάσχα, οι άνθρωποι την αφηγούνται και πάλι, ενώ άλλοι την κάνουν μουσική και την τραγουδούν. Όπως συνήθως συμβαίνει με τους μύθους, ο δημιουργός είναι άγνωστος.

Μια φορά κι έναν καιρό, στην κορυφή ενός βουνού, στέκονταν τρία μικρά δεντράκια και ονειρεύονταν τι θα ήθελαν να γίνουν όταν μεγαλώσουν.

Το πρώτο μικρό δεντράκι, υψώνοντας το βλέμμα, αντίκρισε μαγεμένο τα αστέρια, που τρεμόσβηναν και λαμπύριζαν στον ουρανό σαν διαμάντια. «Αυτό που θέλω», είπε, «είναι να φυλάξω ένα θησαυρό: να καλυφτώ ολόκληρο από χρυσάφι και πολύτιμους λίθους. Τότε θα είμαι το πιο όμορφο θησαυροφυλάκιο στον κόσμο».

Έπειτα, το δεύτερο δεντράκι, ψάχνοντας γύρω του, στράφηκε και κοίταξε ένα μικρό ρυάκι, που κυλώντας αργά αργά κατέληγε στον ωκεανό. «Εγώ θέλω να γίνω ένα δυ-

νατό ιστιοφόρο», είπε, «να ταξιδεύω στις απέραντες θάλασσες και να μεταφέρω πανίσχυρους βασιλιάδες. Ναι λοιπόν, θα γίνω το πιο δυνατό ιστιοφόρο του κόσμου».

Τέλος, το τρίτο δεντράκι κοίταξε πέρα χαμηλά, προς την κοιλάδα, εκεί όπου πολυάσχολοι άντρες και γυναίκες δούλευαν σε μια πόλη γεμάτη έγνοιες και άγχος. «Εγώ δε θέλω να φύγω ποτέ από εδώ, από την κορυφή αυτού του βουνού», είπε. «Αυτό όμως που πραγματικά επιθυμώ», συνέχισε, «είναι να ψηλώσω τόσο πολύ ώστε, όταν οι άνθρωποι σταματούν τις εργασίες τους για να με δουν, να υψώνουν τα μάτια στον ουρανό και να σκέφτονται τον Θεό. Γι' αυτό, θα είμαι το ψηλότερο δέντρο στον κόσμο».

Τα χρόνια περνούσαν. Ήρθαν οι βροχές, ο ήλιος έλαμπε στον ουρανό και τα τρία μικρά δεντράκια άρχισαν να ψηλώνουν. Κάποια μέρα, λοιπόν, τρεις ξυλουργοί ανέβηκαν στο βουνό.

Στην αρχή, το πρώτο δεντράκι μας καταχάρηκε όταν ο ξυλουργός το μετέφερε στο εργαστήρι ενός μαραγκού. Όμως, για κακή του τύχη, ο μαραγκός δε σχεδίασε κανένα θησαυροφυλάκιο. Αντίθετα, με τα έμπειρα χέρια του έφτιαξε με το δεντράκι μια ταΐστρα, για να τρώνε τα ζώα.

Έτσι, το πρώτο δεντράκι, που κάποτε ήταν τόσο όμορφο, δεν καλύφθηκε με χρυσάφι ούτε και γέμισε με πολύτιμους λίθους.

Κάθε άλλο... έκαναν μια επίστρωση με πριονίδια και το γέμισαν με σανό, για να τρέφονται τα πεινασμένα ζώα μιας φάρμας.

Το δεύτερο δεντράκι μας χάρηκε πολύ, γιατί ο ξυλουργός το πήγε σε ένα ναυπηγείο. Μα εκείνη τη μέρα... εκείνη τη μέρα δε θα έφτιαχναν δυνατά ιστιοφόρα. Αντίθετα, αφού το κάρφωσαν για τα καλά, το μετέτρεψαν σε μια απλή φαρόβαρακα. Έτσι μικρό και αδύναμο να πλεύσει σε ωκεανό ή και ποτάμι ακόμα, οδηγήθηκε σε μια μικρή λίμνη. Και κάθε μέρα αναγκαζόταν να μεταφέρει φορτία ολόκληρα με νεκρά, βρομερά ψάρια.

Το τρίτο δεντράκι μας ένιωσε λιγάκι μεπρδεμένο, αφού ο ξυλουργός πρώτα το έκοψε και το χώρισε σε δυνατά, ανθεκτικά δοκάρια και έπειτα το άφησε σε μια αποθήκη ξυλείας.

«Μα τι έγινε ;», αναρωτήθηκε το κάποτε ψηλό δέντρο μας. «Εγώ το μόνο που ήθελα ήταν να στέκομαι στην κορυφή του βουνού και να δείχνω προς το Θεό».

Πέρασαν πολλές, πάρα πολλές μέρες και νύχτες. Και τα τρία δέντρα σχεδόν ξέχασαν τα όνειρά τους.

Όμως, μια νύχτα, το χρυσό φως της αστροφεγγιάς περιέλουσε το πρώτο δεντράκι, καθώς μια νεαρή γυναίκα ακούμπησε το νεογέννητο μωρό της στην ταΐστρα για τα ζώα.

«Μακάρι να μπορούσα να του φτιάξω

μια κούνια», ψιθύρισε ο άντρας δίπλα της.

Τότε η μητέρα τού έσφιξε το χέρι και χαμογέλασε, καθώς το φως των αστεριών έλαμπε πάνω στη λεία και ανθεκτική επιφάνεια του ξύλου. «Αυτή η φάτνη είναι υπέροχη», φέλλισε εκείνη.

Και ξαφνικά το πρώτο δεντράκι μας κατάλαβε ότι... ναι – πράγματι φύλαγε το μεγαλύτερο θησαυρό του κόσμου.

Ένα απόγευμα, κάποιος κατάκοπος ταξιδιώτης και οι φίλοι του συγκεντρώθηκαν στην παλιά ψαρόβαρακα. Μάλιστα, καθώς αυτή, δηλαδή το δεύτερο δεντράκι μας, έπλεε μέσα στη λίμνη, ο ταξιδιώτης αποκοιμήθηκε.

Μετά από λίγο όμως, ξέσπασε δυνατή θύελλα, με βροντές και τρομακτικά μπουμπουνητά. Το δεντράκι μας ανατρίχιασε. Γιατί ήξερε καλά ότι ήταν αδύναμο, ότι δε θα μπορούσε να μεταφέρει τόσους ανθρώπους στη στεριά μέσα από αυτόν τον φοβερό άνεμο και τη βροχή.

Τότε ο κουρασμένος άντρας ξύπνησε. Στάθηκε όρθιος, ύψωσε το χέρι του και είπε: «Ειρήνη». Και η καταιγίδα σταμάτησε τόσο γρήγορα όσο είχε αρχίσει.

Και, άξαφνα, το δεύτερο δεντράκι μας ήξερε πια ότι μεταφέρει τον Βασιλιά των Ουρανών και της Γης.

Ήταν πρωινό Παρασκευής, όταν το τρίτο δεντράκι μας, ξαφνιασμένο, είδε πως κά-

ποιοι άνθρωποι τραβούσαν τα ξεχασμένα δοκάρια του από την αποθήκη με τα ξύλα. Το μετέφεραν ανάμεσα σε ένα άγριο, θορυβώδες πλήθος και αυτό δίσταζε, ήταν πολύ φοβισμένο. Λίγο μετά, βλέποντας ότι καρφώνουν επάνω του τα χέρια ενός άνδρα, άρχισε να τρέμει κυριολεκτικά.

Αυτό που συνέβαινε ήταν τόσο άγριο, τόσο βάρβαρο και σκληρό. Τι άλλο θα μπορούσε να νιώθει το δεντράκι μας;

Μα το πρωί της Κυριακής του Πάσχα, όταν ο ήλιος ανέτειλε και η γη έτρεμε κάτω από τα πόδια του, το τρίτο δεντράκι γνώριζε ότι η αγάπη του Θεού είχε αλλάξει τα πάντα.

Είχε κάνει το πρώτο δεντράκι όμορφο.

Το δεύτερο το είχε κάνει δυνατό.

Και κάθε φορά που οι άνθρωποι σκέπτονταν το τρίτο δεντράκι, το μυαλό τους πήγαινε στο Θεό.

Και αυτό ήταν πολύ καλύτερο από το να είναι απλώς το ψηλότερο δέντρο στον κόσμο.

Αμερικανική Παράδοση
Απόδοση Θάνος Β. Κιοσόγλου